

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204169
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3617204169.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobkyne A. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V., Q. XXX/X, zastúpenej X.. Q. V., advokátkou so sídlom XXX XX V., Q. XXX/X, proti žalovanej Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXXX V., B. XXX/X, zastúpenej X.. Q. V., bytom B. T. XXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 6C/68/2017-195 zo dňa 14. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovanej sa proti žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia vlastníckeho práva k bytu č. X, nachádzajúcemu sa na X. p. vchodu č. X v stavbe so súpis. č. XXX, postavenej na pozemku parcely registra "C", parc. č. XXXX, druh stavby: 9, popis stavby: bytový dom, o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu

a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti 5517/132150, všetko zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v okrese V., v obci V., v k.ú. V., evidované Okresným úradom V., katastrálnym odborom (ďalej len „byt“ alebo „nehnuteľnosť“). Výrokom II. rozhodol, že žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Ďalej výrokom III. vrátil žalovanej preddavok na trovy dokazovania vo výške 20 € zložený dňa 28.08.2020 a výrokom IV. rozhodol, že svedkovi Q. Q. svedočné nepriznáva

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že darovacou zmluvou a dohodou o zriadení vecného bremena zo dňa 20.06.2005 došlo k darovaniu uvedených nehnuteľností a k zriadeniu vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného užívania nehnuteľnosti žalobkyňou. Žalovaná sa po niekoľkých rokoch od uzatvorenia zmluvy začala voči žalobkyni správať tak, že hrubo porušuje dobré mravy: neumožnila žalobkyni dlhodobo užívať nehnuteľnosť, zmenila zámky od vchodových dverí bytu. Ak sa aj žalobkyňa vďaka svojim opakovaným žiadam dostala do nehnuteľnosti, nemohla tam dlhodobo zotrvať z dôvodu nátlaku zo strany žalovanej. Žalovaná jej nepomáhala a neposkytovala pomoc v zmysle dohody o pomoci a starostlivosti, uzavretej pred uzatvorením zmluvy. Listom zo dňa 08.05.2017 ju vyzvala prostredníctvom na umožnenie užívania nehnuteľnosti a odovzdanie kľúčov. Dňa 11.05.2017 došlo k odovzdaniu kľúčov, žalovaná ale následne vymenila zámky. Žalobkyňa sa snažila spor riešiť zmierlivo, bola ochotná vec

riešiť prostredníctvom psychologickéj terapie, čo žalovaná odmietla. Preto žalovanú opätovne vyzvala na umožnenie vstupu, listom zo dňa 24.07.2017, na čo žalovaná reagovala ponukou na odplatné zrušenie vecného bremena za 5000 €, ktorú žalobkyňa neakceptovala. Výzvou na vrátenie daru zo dňa 15.08.2017 sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Žalovaná namietala, že žalobkyňa v žalobe neuvádza pravdu, popísala rodinnú a bytovú situáciu od svojich 14 rokov veku. Od roku 1997 býva v predmetnom byte. Keď matke (žalobkyni) nepriznali sociálnu dávku z dôvodu, že vlastnila dve nehnuteľnosti, navrhla sporný byt "prepísať" na žalovanú. Žalobkyňu navštevovala, pomáhala jej v záhrade, odstrániť starú šopu. Kúpila jej vysávač, kosačku, tanierovú súpravu, sporák, chodbovú stenu, stôl a stoličky do záhrady, strojček na cigarety, ozdoby na stromček. Dávala jej peniaze na lieky, kúpila jej cigarety. Zaplatila za ňu dlh u susedy. Keď mal priateľ žalovanej úraz v zahraničí, chodila k žalobkyni menej, ale zaujímala sa o ňu. Žalobkyňa jej nezavolať, ani keď mala zhoršený zdravotný stav, vtedy jej zavolať suseda. Žalobkyňa sa začala zadlžovať, fajčí 40 kusov cigariet denne a čas trávi s kamarátkami v kaviarni. Neprišla na svadbu svojej vnučky, nezaujíma sa o pravnučku, o svoju rodinu, chce len, aby ju niekto finančne podporoval. Do bytu nechodila, až keď sa rozhodla predať ho. Dňa 23.06.2017 žalobkyni vysvetlila, že kúpila byt oproti a keď ho prerobia, tak sa do neho nasťahujú a žalobkyňa sa bude môcť nasťahovať do sporného bytu 10.09.2017, s čím súhlasila. Ponúkla jej 5 000 € za zrušenie vecného bremena, ale žalobkyňa to odmietla a vyjadrila sa, že ona byt nepotrebuje na bývanie, ale ho chce predať. Keď žalovaná nebola doma a prišla žalobkyňa, surovo sa vyjadrila na adresu svojho vnuka (syna žalovanej). Žalobkyňa doplnila, že žalovaná jej dala nesprávny kľúč od bytu, preto nemohla byť užívať a doteraz jej bráni v užívaní bytu napriek vecnému bremenu. Popísala zo svojho pohľadu starostlivosť žalovanej o starého otca a okolnosti, za akých ona nadobudla byt. Potvrdila, že žalovaná dala na vlastné náklady vymaľovať byt, ale ona to chápala ako prejav vďaky. V roku 2016 k nej prišla bývať vnučka, ktorú žalovaná vyhodila z domu.. Žalovaná a syn K. jej chceli pomôcť tak, že im dá byt na Q.. Finančne jej žalovaná nikdy nepomohla. Syn žalovanej ju nechcel vpustiť do sporného bytu, povedal jej, aby čakala vonku. Keď raz prišla do bytu, žalovaná ju vyhodila aj s priateľom. Keď im oznámila, že tam príde bývať, tak jej povedali, že posteľ jej nedajú ani je tam nedovolia priniesť. Vnučka jej povedala, že ju na svadbe nechce, preto tam nešla. Byt darovala žalovanej po dohode so svojimi tromi deťmi pod podmienkou, že tam bude mať doživotné právo bývania a že ju doopatrúje, ako ona svojich rodičov. Aj synovia s tým súhlasili. Celá situácia vznikla z toho, že žalovaná jej nechcela pomôcť, žalobkyňa sa musela zadlžiť a teraz musí dlžoby splácať a bude nútená jeden byt predať. Žalovaná jej svojim správaním neprejavuje úctu, akú má prejavovať dcéra voči matke a neposkytuje jej pomoc v chorobe a starobe, čo je možné kvalifikovať ako správanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná argumentovala, že žalobkyňa je konfliktný človek. Keď žalovaná nebola doma, žalobkyňa prehľadala celý byt, a preto žalovaná vymenila zámky. Žalobkyňa súhlasila s uvoľnením bytu k 10.09.2017. Navrhovala, že jej má vyplatiť 30 000 € za zrušenie vecného bremena so slovami, že inak ju dostane z bytu aj s celou rodinou. V byte fajčila bez ohľadu na prítomnosť svojho vnuka. Hoci umožnila žalobkyni v byte bývať k 06.09.2017, žalobkyňa neprejavila záujem. Vždy keď pracovala, dávala žalobkyni peniaze, nakúpila jej. Nie je pravda, že by žalobkyňa finančne podporovala žalovanú. Nie je pravda, že by ju nepozvali na vnučkinu svadbu. Poukázala na dlžoby a životné náklady žalobkyne (na cigarety a kávu). Žalobkyňa sa do svojej situácie dostala vysoko nadštandardným životným štýlom a ide jej len o finančný profit.

3. Súd prvej inštancie popísal skutkové okolnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Žalovaná je vlastníčkou bytu, žalobkyňa je oprávnenou z vecného bremena - práva doživotného užívania bytu. Žalovaná byt nadobudla darovacou zmluvou zo dňa 20.06.2005, pričom darkyňou bola žalobkyňa. Žalobkyňa a žalovaná sú matka a dcéra. Žalobkyňa sa domáhala vstupu a umožnenia zotrvať v byte, a to výzvami zo dňa 08.05.2017 a 24.07.2017. Výzvou zo dňa 15.08.2017 potom požiadala žalovanú o vrátenie daru - bytu. Výzvu odôvodnila tým, že žalovaná sa k nej správa tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že sa domáhala bývania v byte, ale kľúče, ktoré jej žalovaná odovzdala, nepasovali. Od žalovanej chcela aspoň 20 € mesačne, kým pôjde do dôchodku, pretože ona si musela peniaze požičiavať od cudzích. Nebavia sa spolu, nerozprávajú sa spolu na ulici. Ona býva celý čas na Q. ulici, presťahovala by sa, lebo už nemôže do záhrady. Žalobkyňa si predstavovala svoje bývanie v byte tak, že ona by v ňom bývala a žalovaná by bývala v byte oproti a starala by sa o ňu. Žiaden incident (bitku alebo hádku) so žalovanou nemali. Porušením dobrých mravov je podľa žalobkyne to, že jej žalovaná nepomohla s liekmi. Následne uviedla, že to, že ju nepustí do bytu a šťve svoje deti a brata K. proti nej, avšak toto uviedla až po nápovede svojho právneho zástupcu. Žalobkyňa však následne pripustila, že žalovaná jej raz kúpila

lieky a zaplatila za ňu dlh u susedy, ako aj že jej urobila poriadok na dvore. Žalobkyňa uviedla, že išla do sporného bytu na radu predchádzajúceho právneho zástupcu, že keď ju žalovaná napadne, tak môže spor vyhrať.

V byte mala konflikt so žalovanou o diaľkový ovládač. Denne vyfajčí 10 - 15 cigariet. Žalovaná jej odstránila šopu, kúpila vysávač a kosačku, priniesla jej sporák a starý vyhodila, keď mala problémy s tlakom, raz jej zavolała záchranku. Svedok A. V. písomne vyhlásil, že v roku 2005 sa konala rodinná porada, počas ktorej žalovaná prisľúbila žalobkyni, že sa o ňu bezplatne postará v chorobe a starobe a v prípade smrti jej zabezpečí dôstojný pohreb. Svedok však na pojednávaní uviedol, že on sa takej porady nezúčastnil, všetko, čo

o spore vie, vie len z rečí, so žalovanou sa 8 - 10 rokov nestýka a informácie má od matky -žalobkyne. K zlomu vo vzťahoch medzi žalobkyňou a žalovanou došlo asi pred rokom

(t.j. v roku 2017). Nevidel na vlastné oči žiadnu situáciu, kedy by sa žalovaná k žalobkyni správala nevhodne, nevie, že by žalobkyňa bola v situácii, že by urgentne potrebovala pomoc. Skutočnosť, že sa mala žalobkyňa so žalovanou dohodnúť na pomoci, vie od brata. Svedok K. V. uviedol, že podľa neho vôbec nejde o byt, matka (žalobkyňa) má kde bývať. On si myslel, že žalobkyňa a žalovaná sa nejako dohodli, nevie ako presne. Ich vzťah charakterizoval podobný tým ako v každej rodine. Asi rok sa všetci spolu nestretávajú kvôli tomuto sporu. Jeho matka osobne žiadala o pomoc na lieky, on jej prispel, občas jej pomôže

v domácnosti. O rodinnej porade pred darovaním domu nič nevie, nebol vtedy doma. Keď on býval u žalobkyne, tak žalovaná jej chodila pomáhať. Vie, že matke kúpila kosačku, střípiky do záhrady. Vie, že žalobkyňa nadmerne fajčí. Svedkyňa P. G. uviedla, že žalovaná podľa nej nič nespravila. So žalobkyňou mali dobrý vzťah, ktorý sa pokazil, keď si žalobkyňa začala vymýšľať. K zmene vzťahov došlo, keď sa ona (svedkyňa) odsťahovala od žalobkyne - bolo to v roku 2016. Vtedy začali spory. Žalobkyňa hovorí, že ju žalovaná nenavštevuje, neprispieva jej na lieky, nepomáha jej, ale pravda je taká, že k nej chodili, pomáhali jej v záhrade, chodili po lekároch. Žalobkyňa podľa svedkyne nevie, čo chce, lebo raz sa vyjadřila, že predá byt na Q., potom že aj sporný byt a pôjde bývať inde. Ona (svedkyňa) bola pri konflikte žalobkyne a žalovanej, keď žalobkyňa prišla do bytu s taškou, že tam chce bývať, sadla si pred TV a potom išla na balkón fajčiť. Žalobkyňa bola arogantná, nebrala ohľad na dcéru svedkyne, ktorá mala pár mesiacov. Pri iných hádkach nebola. Žalovaná pomáhala žalobkyni v záhrade, zavolała pomoc, keď jej bolo zle, chodila s ňou po lekároch, ona (svedkyňa) to osobne videla. Žalobkyňa veľa fajčí. O dohode medzi žalobkyňou a žalovanou ona nič nevie, keď sa byt prevádzal, bola ešte malá. Žalovaná hovorila, že žalobkyni pomôže, všetko bolo v poriadku, starala sa o ňu. Zmenilo sa to, keď musela ísť žalovaná do zahraničia. Vtedy ale žalobkyňa nemala zdravotné problémy. Z výpovede svedkyne S. Q., susedy žalobkyne vyplynulo, že so žalovanou sa nepozná, so žalobkyňou majú dobré susedské vzťahy. O predmete sporu sa rozprávali so žalobkyňou, bavila sa aj so synom žalobkyne A. a vnučkou A., informácie má od týchto osôb. Má informácie aj z výpovede žalovanej na pojednávaní, ktorú si prečítala, dala jej ju prečítať žalobkyňa. Žalobkyňa jej spomínala, že darovala byt dcére a má v ňom právo doživotného bývania. Ona (svedkyňa) žalovanú pred bránou nikdy nevidela, že by sa dobúchavala a pritom je doma 24 hodín 7 dní v týždni. Ku nim na dvor sa hocikto dostane, ona videla len vnučku žalobkyne prejsť okolo. V dome býva tri a pol roka a žalovanú videla v dome len raz, pred

3,5 rokmi, keď sa prišla pochváliť vnučkou. Či sa žalobkyňa pokúša navštevovať žalovanú, to nevie, podrobnosti o vzťahoch žalobkyne a žalovanej nevie. Žalovaná kontaktovala pred rokom jej mamu, aby stiahla výpoveď a nešla vypovedať, nech jej dohovori, že čo sa do toho mieša. Žalovaná volala aj jej, či sa môžu porozprávať, ona odmietla, nechcela sa dať ovplyvniť. Žalobkyňou sa necíti byť ovplyvnená. Vidí, že ten kontakt je tam nulový, že žalovaná nehovorí pravdu, že sa snažila dobúchavať žalobkyni. Žalobkyňa je odkázaná na pomoc, neprejde sama na nákup, musela jej prísť pomôcť s nákupom - volala jej. Zadýchava sa aj pri upratovaní na dvore, musí odpočívať, nevládze. Ona sa jej snaží sa jej pomáhať. Žalobkyňa zle chodí, klepe ju. Žalovaná jej ani raz nepriniesla nákup, lieky. Svedkyňa pomohla žalobkyni aj finančne, po pár eur tesne pred dôchodkom. Žalobkyni to finančne nevychádza, vie to podľa toho, že majú v rovnaký deň dôchodok ako jej manžel, 5-6 dní pred dôchodkom už nemá peniaze. Žalobkyňa chodíeva k lekárovi, chodia jej vyberať lieky. Vie od žalobkyne aj zo spisu, že jej nepasuje kľúč od toho bytu. Žalobkyňa sa občas zahrá s ich deťmi, ale deti neopatrjuje, nestráži. Vie, že žalobkyňa sa pohádala so svedkyňou

p. Q.. Svedok Q. Q. uviedol, že žalobkyňa je ich suseda, býva nad nimi, žalovaná je jej dcéra. So žalobkyňou majú dobré vzťahy, so žalovanou sa dlho nevideli, nemá k nej vôbec žiaden vzťah. O predmete sporu vie od žalobkyne. Sám nebol svedkom žiadnej okolnosti, ktorá by mohla byť rozhodná v spore. Vie, že suseda dala byt, že sa o ňu dcéra postará a že má právo doživotného bývania. Vie, že sa tam nemôže dostať a vie, že to postaranie sa je na nule. So žalobkyňou sa často stretávajú,

toto mu povedala žalobkyňa. Od iných osôb nič o spore nevie. V jednom dome so žalobkyňou býva už 17 rokov. Zo začiatku boli vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanou v poriadku, ale potom sa to asi pred 10 rokmi skončilo, nevie, čo sa vtedy stalo. Zmenilo sa to, že už žalovanú nevidel na dvore, keď sa vracal z vonku, z brigád. Nič iné, ako to, že žalovaná zrazu prestala chodiť, si nevšimol. Nijako ho to nezaujímalo, Žalobkyni pomáha so starostlivosťou o dvor, ona už nevládze, občas chodí vybrať lieky, na poštu, nákupy. Ona im na oplátku nič nedáva, párkrát sa stalo, že sa im na chvíľu starala o deti, ale bolo to len chvíľu. Finančne jej nepomáha, raz alebo dvakrát ku koncu mesiaca jej dal nejaké peniaze. Za ostatných desať rokov sa párkrát stalo, že žalovanú videl pri bráničke, ale nevie kedy ju videl naposledy. Ich dom je oddelený od ulice plotom a je tam aj bránička, ktorá býva zamknutá. Z bytu na bráničku vidia, ale sústavne sa na ňu neďívajú. Vie, že žalovaná žalobkyni nepomáha, inak by suseda neprosila o pomoc jeho. Svedok I. S. vypovedal, že žalovaná je jeho dlhodobá priateľka, žalobkyňa je jeho nastávajúca svokra. K žalovanej má pozitívny vzťah, keby nebolo Corony, tak by sa vzali.

K žalobkyni mal pozitívny vzťah, ale odkedy jej bol opilovať strom a o dva dni došlo predvolanie, tak sa v nej nevyzná, necíti k nej nenávisť, len to nechápe. Vie, čo je predmetom sporu. Teraz, že chce žalobkyňa vrátiť byt, predtým, že nemá kde bývať. Nevie čo vlastne žalobkyňa potrebuje, nechápe, čo je jej úmyslom. Vzájomné vzťahy žalobkyne a žalovanej sú momentálne na bode nula. Po vyhlásení rozsudku tam po dvakrát boli, ale bránička bola zavretá, nemali sa tam ako dostať. On si myslí, že ich vzťahy boli dobré, kým nedošlo predvolanie k právnikovi. Dovtedy vychádzali dobre, on pracoval vo B., keď išla žalovaná za ním, žalobkyňa sa im starala o deti. Mala malý dôchodok, vždy jej pomohli, či potrebovala kúpiť kosačku alebo zaplatiť lieky. Po začatí sporu on pracoval vo B.

a žalobkyňa došla do bytu robiť zle. Došla tam, fajčila v byte, ľahla si na zem, že ona ho odtiaľ aj tak vyštve. Vtedy bol v byte len syn a žalovaná. O tom, čo sa dialo v byte, vie len z rozprávania. Žalobkyňa v tom čase mala kľúč od bytu. Potom, ako odišli do B., vymenili zámok na byte, aby tam žalobkyňa niečo neurobila. Po návrate zo B. sa nasťahovali do vedľajšieho bytu a sporný byt jej sprístupnili, vrátili naspäť pôvodný zámok

a upovedomili o tom jej zástupcu. Potom sa už nič nedialo, nejavila záujem. Jedenkrát tam bola pozrieť po vyhlásení rozsudku. V spornom byte momentálne býva syn žalobkyne K., ktorý sa tam nasťahoval hneď potom, ako sa oni odsťahovali. Žalovaná sa snažila párkrát žalobkyni volať, ale neúspešne, dva alebo trikrát išli okolo, skúšali bráničku. Za toto obdobie žalobkyňa nežiadala o pomoc ani ich nijako nekontaktovala. O zdravotný stav žalobkyne sa zaujímali prostredníctvom známych, brata žalovanej, ktorý býva vo vedľajšom byte, od susedov, pani Q.. Párkrát videli žalobkyňu na káve v meste, občas strážila deti susedov. Brali to tak, že jej zdravotný stav nie je až taký vážny. Keď mala zlomený prst, kontaktoval ďalších ľudí, čo má známych - taxikárov, snažili sa zistiť, či je to naozaj niečo vážne. Báli sa zasiahnuť, aby im niečo nepoškodilo. Ak by zistili niečo naozaj vážne, zasiahli by. Nemali sa odkiaľ dozvedieť o žalobkyni, napr. lekárka im nepovie, len či je jej stav vážny alebo nie. Keď im suseda povedala, že žalobkyňu tri dni nepočula a nevedel sa k nej dostať ani syn K., tak zistili, že má niečo s prstom a že je v nemocnici. Iný problém so sporným bytom okrem výmeny zámku nebol, žalobkyni on ani žalovaná nebránili v užívaní bytu.

O tom, či si žalobkyňa uplatňuje právo na užívanie bytu aj vo vzťahu k synovi K., ktorý v byte býva, nič nevie. Žalovaná pre žalobkyňu v minulosti robila nákupy, chodila s ňou k lekárovi. Zaplatili jej za lieky, vrátili dlžobu u susedy Q., vybavovali lekára, sanitku. Od prvého pojednávania v spore už nie, ona sa od nich odtrhla. Žalobkyni byt sprístupnili až po svojom odsťahovaní preto, lebo tam robila zle a oni nemali inú možnosť, kde bývať. Mali tam dieťa a ona tam fajčila. Povedali jej, že idú kúpiť iný byt, kam sa snažili čo najskôr odsťahovať, aby mohla byt užívať sama, lebo by to bolo lepšie pre ňu. Keby ten byt potrebovala a nerobila by zle, mohla v ňom s nimi bývať. Jej úmyslom ale bolo uškodiť im. Od žalobkyne žiadali zrušiť vecné bremeno, lebo hovorila, že má finančné problémy. Medzi žalobkyňou a svedkom nebol nijaký konflikt. Žalobkyňa uviedla, že od bráničky kľúče majú všetci, každému kľúč nechala, vymenila si zámok na byte, lebo jej mizli veci. Nemala žiaden zlomený prst, bola v nemocnici, lebo jej opuchol a hnisal prst. K výpovedi svedka uviedla, že keď boli vo B., povedal jej, že jej niečo za to dajú, myslela si, že aspoň tých 20 € jej dajú, ale dostala len dve čokolády. Peniaze za opatrovanie detí si nepýtala, výživné si proti žalovanej na súde neuplatňovala. Ona do sporného bytu išla s tým, aby jej pomohli, za to ju vyhodili, že niečo chce. Za vyhadzovanie považuje to, že jej povedal, že v byte nemá čo robiť. V tom byte jej boli všade za chrbtom, dýchali jej na krk, čo ona tam môže existovať. Ona tvrdí, že keď sa snažila dostať do bytu, nemohla sa tam dostať, keď sa vrátila, zámok bol vymenený a dostala sa dnu. Sused, ktorý býval o poschodie vyššie, skúšal kľúč do jedného aj druhého bytu, nepasoval ani do jedného. Vtedy tam bola aj

p. Q.. Podľa listiny „Výzva na umožnenie vstupu a zotrvanie v nehnuteľnosti“ dňom 06.09.2017 bol kľúč od bytu odovzdaný žalobkyni funkčný a nič jej nebránilo v užívaní bytu. List je adresovaný Q..

K., advokátovi a bol ním podľa podpisu a dátumu prevzatý dňa 06.09.2017. Z výpovede svedkyne U. Q. vyplýva, že so žalobkyňou je suseda, majú normálny susedský vzťah, žalovanú pozná od dieťaťa. So žalobkyňou sa momentálne nerozprávajú, mali konflikty, ale sa na ňu nehnevá. Žalovaná tam teraz nebýva. Vie, čo je predmetom sporu, predmetom sporu je byt. Žalobkyňa jej hovorila a to isté aj žalovaná, že jej to podpísala, že sa o ňu postará. Prvýkrát o tom počula už dávno, je to asi ako 10 rokov. Chodievali so žalobkyňou „na B.“ k žalovanej, to bolo hádam aj pred 5-6 rokmi. Prestali sa navštevovať, keď začali medzi nimi nezhody kvôli bytu. Ona sa s žalobkyňou normálne bavila aj potom, ako sa so žalovanou prestali navštevovať. Nevie, či je nejaká konkrétna udalosť, pre ktorú sa prestali navštevovať, nikto jej to nepovedal. Do začatia sporu bolo všetko normálne, normálne sa navštevovali. Pred začatím sporu sa svedkyňa nezaujímal o to, či žalovaná žalobkyňu pomáha, po začatí sporu nebola svedkom žiadneho konfliktu medzi nimi. V byte bola aj potom, čo sa začal medzi nimi spor, bola aj vnútri bytu. Stalo sa, že do bytu išli aj so žalobkyňou a nemohli ho odomknúť, bolo to potom, ako sa začal spor. Žalobkyňa ju volala, že sa tam nemôže dostať, potom vyšiel sused, ktorý tiež neotvoril. Žalobkyňa mala zlý kľúč, nepasoval. Žalobkyňa hovorila, že asi jej dala zlý kľúč.

V súčasnosti nevie, či je žalobkyňa odkázaná na pomoc iných ľudí. Raz požičala žalobkyňi 20 €, vrátila jej ich žalovaná, ale nepamätá si, kedy to bolo. Vzťahy medzi svedkyňou a žalobkyňou sa pokazili asi pred dvomi rokmi, žalobkyňa mala konflikt s jej synom. Svedkyňa nevidela v blízkosti domu žalobkyne žalovanú. Svedkyňa raz dala vedieť žalovanej o zdravotných problémoch žalobkyne, z vlastnej iniciatívy, žalobkyňa ju o to nežiadala. Vtedy boli ešte vzťahy dobré. Je pravda, že žalovaná robila okolo dvora, maľovala, chodila po doktoroch, kým ešte neprebíhal spor. Je pravda, že keď prišli aj so žalobkyňou na návštevu k žalovanej, tak žalobkyňi ešte aj nabalila. Ona (svedkyňa) sa na takej návšteve cítila dobre. Nevie, či žalobkyňa žiadala o finančnú pomoc, ani či žalovaná žalobkyňi finančne pomohla, nevidela nič také. Keď sa žalobkyňa a žalovaná nehneváli, žalovaná žalobkyňu pomáha. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedka advokáta Q.. K., pretože jeho výsluch nebol podstatný pre rozhodnutie v spore. Súd totiž neposudzoval v spore okolnosti poskytovania právneho zastupovania žalobkyňi, dokonca ani jej povahové vlastnosti, ale skutočnosť, či sa žalovaná správala k žalobkyňi v hrubom rozpore s dobrými mravmi alebo nie. Okrem toho je svedok ako advokát viazaný mlčanlivosťou o skutočnostiach týkajúcich sa zastupovania žalobkyne (a vypovedať mal v jej neprospech). Súd nevy počul ani navrhnutých svedkov U. Q. a W. V., a to z dôvodu, že žalovaná, ktorá ich výsluch navrhla, nezabezpečila ich účasť na pojednávaní. Okrem toho, súd považoval dokazovanie ostatnými vykonanými dôkazmi za dostatočné pre rozhodnutie v spore. Navrhnutí svedkovia mali dosvedčiť skutočnosti tvrdené žalovanou, avšak súd mal za to, že rozhodnúť v spore bolo možné aj bez potvrdenia týchto skutočností svedkami, ktorí vypočutí neboli. Dokazovanie nebolo vykonané ani rozhodnutím Centra právnej pomoci, hoci taký dôkaz navrhnutý bol, a to preto, že rozhodnutie neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť podkladom pri zisťovaní skutkového stavu (netýka sa merita sporu).

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 630, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 CSP a uviedol, že žaloba je procesne prípustná podľa § 137 CSP, pretože jedine takouto žalobou sa môžu definitívne vyriešiť sporné právne vzťahy medzi darcom a obdarovaným a jedine na základe právoplatného rozsudku súdu o určovacej žalobe sa môže dosiahnuť zápis vlastníckeho práva žalobkyne k spornému bytu do katastra nehnuteľností. Pokiaľ ide o merito veci, poukázal na to, že prvý rozsudok súdu prvej inštancie Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 23.12.2019 č.k. 16Co/43/2018-148 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zo záverov uznesenia vyplýva, že žalovaná nerešpektovala právo žalobkyne na jej doživotné užívanie predmetného bytu, opakovane odovzdala žalobkyňi nesprávne kľúče, čím jej zamedzila prístup do bytu a jeho užívanie. Správanie žalovanej k žalobkyňi nezodpovedá z hľadiska etického a morálneho všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu dcéry k matke. Správanie žalovanej voči žalobkyňi je opakované, pretrvávajúce, trvalého charakteru a spôsobilo, že žalobkyňa vyhľadala pomoc u cudzích ľudí. Napadnuté rozhodnutie preto odvolací súd zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie ešte raz posúdi či boli splnené podmienky pre vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Ani po zohľadnení uvedených skutočností však súd prvého stupňa nemohol dospieť k odlišnému záveru, ako uviedol vo svojom prvom rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplýva a je nesporné, že žalobkyňa darovala žalovanej byt darovacou zmluvou zo dňa 20.06.2005, ktorej vklad do katastra bol povolený ku dňu 25.10.2005. Zmluvou bolo zriadené aj vecné

bremeno - doživotné právo užívania v prospech žalobkyne ako daryne. Medzi stranami nie je sporné ani to, že sa dohodli, že žalovaná ako dcéra poskytne žalobkyňu ako svojej matke potrebnú pomoc a zaopatrenie. Vykonané dôkazy svedčia tomu, že žalobkyňa ako matka a žalovaná ako dcéra mali po istú dobu medzi sebou normálne vzťahy zodpovedajúce vzťahu matky a dcéry a bolo tomu tak aj istý čas po darovaní sporného bytu. Žalobkyňa po určitom čase prejavila vôľu užívať predmetný byt. Užívania sa domáhala prostredníctvom svojho právneho zástupcu výzvami zo dňa 08.05.2017

a 24.07.2017 a výzvou zo dňa 15.08.2017 požiadala o vrátenie daru z dôvodu, že žalovaná sa k nej správa tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Súd prvej inštancie konštatoval, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanou nezodpovedajú vzťahom, aký očakáva spoločnosť medzi matkou a dcérou. Je pravda a vykonané dokazovanie to potvrdzuje, že žalovaná nerešpektovala právo žalobkyne na jej doživotné užívanie predmetného bytu, keď vymenila na byte zámku a žalobkyňu neodovzdala správny kľúč. Z vykonaného dokazovania - po jeho doplnení však nevyplýva, že by sa tak malo stať opakovanne. Zlé vzťahy medzi žalobkyňou

a žalovanou pretrvávajú od doby, kedy sa žalobkyňa začala domáhať vrátenia daru a trvajú aj doteraz. Žalobkyňa namiesto pomoci žalovanej v súčasnosti vyhľadáva pomoc u cudzích ľudí. Ani tieto zistenia však súd prvej inštancie nepresvedčili o dôvodnosti aplikácie ustanovenia

§ 630 Občianskeho zákonníka, a to ani po ich opakovanom zvážení a po doplnení dokazovania. Súd totiž tieto zistenia hodnotil nie izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti aj

s inými zisteniami a dobré mravy skúmal nielen z hľadiska ich dodržiavania zo strany žalovanej po prijatí daru, ale aj z hľadiska ich dodržania v procese uplatňovania práva na vrátenie daru žalobkyňou proti žalovanej. V tomto kontexte súd prvej inštancie skúmal, či žalovaná vo vzťahu k žalobkyňu pred uplatnením práva na vrátenie daru značne intenzívne alebo sústavne porušovala pravidlá všeobecne uznávané spoločnosťou, hoci nie právne záväzné, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania, a to najmä pravidlá správania, etiky, morálky a mravnosti. Pravidlám dobrých mravov zodpovedá okrem iného aj povinnosť detí postarať sa v prípade núdze o svojich rodičov. Na druhej strane im však zodpovedá aj povinnosť rodičov rešpektovať svoje deti. Dobrým mravom zodpovedá aj rešpektovanie práv iných a nezneužívanie práv vlastných. Pri posúdení dôvodov na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka je potrebné posudzovať nielen správanie obdarovaného, ale aj správanie darcu, teda je potrebné uplatniť princíp vzájomnosti (uznesenie NS SR vo veci 8Cdo/288/2019). Z vykonaného dokazovania podľa názoru súdu vyplynulo, že žalobkyňa zamedzila žalovanej v užívaní sporného bytu, ktoré konanie je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Je však potrebné posúdiť, či je tento rozpor kvalifikovaný, čo znamená, že či ide o tak závažný rozpor s dobrými mravmi, že je možné považovať ho za „hrubý“. Je treba uviesť, že žalobkyňa po celý čas býva v byte na Q. ulici v V., bývala tam aj v čase darovania sporného bytu a býva tam nepretržite až do súčasnosti. Jej bytové pomery teda sú usporiadané a nie je z tohto hľadiska odkázaná na bývanie v spornom byte. Žalobkyňa síce v priebehu konania tvrdila, že ak by nevlastnila byt na Q., už by bola určite bezdomovkyňou, avšak jej tvrdenie je v rozpore s jej následným konaním, keď tento byt darovala v priebehu konania svojej vnučke. Ďalej je potrebné poukázať na to, že žalobkyňa sa domáhala proti žalovanej vstupu do predmetného bytu preukázateľne prvýkrát výzvou zo dňa 08.05.2017 a následne výzvou zo dňa 24.07.2017. Dňa 15.08.2017 sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru. Žalovaná nepopiera, že kľúč od bytu, ktorý žalobkyňu odovzdala, nebol funkčný, a to až do 06.09.2017, od kedy sa kľúč nemenil. Porovnaním tohto kľúča s kľúčom žalovanej bolo na pojednávaní zistené, že ide o identické kľúče. Od 08.05.2017 do 06.09.2017 teda preukázateľne žalovaná bránila žalobkyňu vstupu do sporného bytu. Nebolo preukázané, že by od 06.09.2017 žalobkyňa nemala možnosť do bytu vstúpiť. V nijakom prípade nemožno schvaľovať konanie žalovanej, ktorá po istý čas preukázateľne bránila žalobkyňu vo vstupe do sporného bytu, hoci tej svedčalo nielen právo vstupu, ale aj právo bývania v spornom byte. Na druhej strane, podľa názoru súdu nebolo preukázané, že by v období od 06.09.2017 žalobkyňa nemala možnosť predmetný byt užívať. V určitom zmysle závažnosť konania žalovanej čiastočne znižuje tá skutočnosť, že žalobkyňa v tom čase (aj doteraz) mala vlastné bývanie a zabránenie v užívaní sporného bytu (hoci nepochybne protiprávne) ju nevystavilo do existenčného ohrozenia. Žalobkyňa uviedla, že zo sporného bytu ju vyhodila žalovaná a jej priateľ. Svedok I. S. však vypovedal, že po ich návrate zo B. sa oni presťahovali a žalobkyňa mala možnosť v spornom byte bývať, avšak neprejavila o to záujem. V byte býva syn žalobkyne K., ktorý sa tam nasťahoval hneď potom, ako sa odsťahovala žalovaná so svedkom. Svedok potvrdil, že žalobkyňa v byte fajčila, hoci v ňom bolo dieťa, poprel však, že by žalobkyňu vyhadzoval. Fajčenie žalobkyne v spornom byte potvrdila aj svedkyňa P. G., ktorá popísala správanie žalobkyne v spornom byte ako arogantné. Nevhodnosť správania žalobkyne a jej nečestné úmysly potvrdzuje aj jej vlastná výpoveď, keď uviedla, že sa išla dať do sporného bytu žalovanou napadnúť, aby vyhrala spor. Žalobkyňa uviedla, že za vyhadzovanie považovala to, že jej svedok povedal, že tam nemá čo robiť a prekážalo jej, že jej

tam „dýchali na krk“. Na druhej strane ale právo žalobkyne na užívanie sporného bytu nezahŕňa právo na jeho užívanie bez prítomnosti iných osôb, respektíve ani užívanie s pôvodným vnútorným vybavením. Žalobkyňa však na pojednávaní deklarovala, že sa do bytu nashovovať nechce, pretože žalovanej neverí, tvrdí, že jej „bude stáť za chrbtom“. Na jednej strane teda deklaruje, že potrebuje pomoc žalovanej, na strane druhej však o jej prítomnosť nestojí. Tvrdenia žalobkyne, že nemôže sporný byt užívať, pretože nie je spôsobilý na užívanie, je v rozpore s tým, že byt v skutočnosti užíva syn žalobkyne K. V.. Čo sa týka výpovede iných svedkov k znemožneniu bývania žalobkyne v spornom byte, priamym svedkom toho, ako sa žalobkyňa nemohla do sporného bytu dostať, bola len svedkyňa U. Q., ktorá uviedla, že bola so žalovanou pred sporným bytom, ktorý nemohli spolu s tam bývajúcim susedom odomknúť. Nevedela časovo ohraničiť, kedy sa tak stalo, ale bolo to podľa nej po tom, čo sa začal spor. Táto výpoveď nie je v rozpore s inými dôkazmi - je nesporné, že po určitý čas žalovaná vymenila na spornom byte zámku. Zároveň ale výpoveď nepotvrďuje tvrdenie, že žalovaná znemožňovala užívanie sporného bytu žalobkyňi sústavne alebo opakovane. Súd prvej inštancie ďalej skúmal, či žalovaná pred vyžadovaním vrátenia daru opakovane alebo sústavne neposkytovala potrebnú pomoc žalobkyňi, s tým, že v prípade kladného zistenia bude skúmať aj dôvody, prečo sa tak dialo.

V prvom rade je potrebné opätovne pripomenúť, že nebolo sporu o tom, že žalobkyňa žalovanej darovala sporný byt s podmienkou, že sa o ňu bude starať a zabezpečí jej potrebnú pomoc v chorobe alebo v starobe. Niet sporu ani o tom, že najmenej od začatia tohto konania sa tak nedeje. Keďže však neposkytovanie potrebnej pomoci malo byť dôvodom na žiadanie vrátenia daru, súd skúmal túto okolnosť osobitne za obdobie do uplatnenia vrátenia daru, teda do 15.08.2017. Žalovaná tvrdí, že pred začatím sporu žalobkyňi pomáhala, kúpila jej vysávač, kosačku, tanierovú súpravu, sporák, chodbovú stenu, stôl, stoličky do záhrady, strojček na cigarety či ozdoby na stromček. Zbúrjala jej starú šopu, natierala plot od cesty, osadili obrubníky v záhrade a stĺpiky na nový plot. Prispievala jej na lieky, uhradila za ňu dlh 20 €

u susedy. Intenzitu starostlivosti o žalobkyňu znížila v čase, keď jej priateľ bol 5 mesiacov hospitalizovaný v zahraničí. Naposledy bola 26.04.2017 žalobkyňa u nich a 30.04.2017

a 01.05.2017 oni u nej a dňa 02.05.2017 jej opílovali konáre na strome. Tieto skutkové tvrdenia žalobkyňa nepoprela, potvrdila, že žalovaná jej kúpila vysávač, zaplatila za ňu dlh

u susedy, raz jej kúpila lieky, raz jej robila poriadok na dvore. Aj svedkyňa Q. potvrdila, že kým sa žalobkyňa a žalovaná nehnevali na seba, boli ich vzťahy dobré. Žalobkyňa a žalovaná medzi sebou nikdy nemali fyzický incident. Svedok K. V. uviedol, že žalovaná sa kedysi o žalobkyňu starala, potvrdil, že pred začatím sporu sa všetci stretávali, teraz sa už kvôli sporu nestretávajú. Potvrdil, že žalovaná žalobkyňi chodila pomáhať, napríklad opíliť stromy, búrať šopu, kúpila kosačku, stĺpiky do záhrady. Uviedol, že sa mu žalobkyňa na žalovanú nikdy nesťažovala. Ani svedok A. V. nepotvrdil, že by sa žalovaná voči žalobkyňi správala niekedy nevhodne. K zlomu malo dôjsť až v roku 2017. Svedkyňa P. G. uviedla, že spory začali v roku 2016, popisala, že žalobkyňa jej odmietla ísť na svadbu, hoci bola pozvaná. Uviedla, že k žalobkyňi chodili, pomáhali

v záhrade a chodili po lekároch. Takisto popisala, že žalobkyňa prišla do sporného bytu

s taškou, že tam chce bývať, bola arogantná, fajčila na balkóne, hoci tam bolo pármesačné dieťa. Pri iných hádkach nebola. Všetko bolo v poriadku, žalovaná sa o žalobkyňu starala, kým odišla do zahraničia. Z toho vyplýva, že ich vzťahy boli v podstate normálne a zhoršili sa až vtedy, keď sa žalobkyňa rozhodla žiadať vrátenie sporného bytu. Žalobkyňa tvrdí, že na prelome rokov 1998 až 1999 sa stretla a dohodla so svojimi tromi deťmi, že byt daruje žalovanej pod podmienkou, že ju doopatrjuje. Toto tvrdenie (o stretnutí) síce nepotvrdili ani svedok A. V., ani svedok K. V. (ďalšie dve deti žalobkyne, bratia žalovanej), obaja však akceptovali, že ich matka (žalobkyňa) darovala byt ich sestre (žalovanej) s tým, že žalovaná ju bude opatrovať v prípade potreby. Svedkovi A. V. to mala povedať žalobkyňa a vysvetliť brat K. V., ktorému to mala povedať žalovaná. Skutočnosť, že žalovaná neposkytla žalobkyňi potrebnú pomoc napriek jej žiadosti je v konaní preukázaná len čiastočne. Nepochybne žalovaná žalobkyňi od času, ako sa žalobkyňa domáha vrátenia daru, neposkytuje pomoc. Z vykonaného dokazovania však nevyplyva, že by žalobkyňa o jej pomoc prejavila skutočný záujem. Tomu, že v skutočnosti o pomoc nestojí, nasvedčuje aj to, že si vymenila zámku na vlastnom byte (na Q.), aby sa doň žalovaná nedostala. Na pojednávaní dňa 07.10.2020 sama žalobkyňa vyhlásila, že o pomoc žalovanej nestojí. Žalobkyňa nepoprela ani skutkové tvrdenie žalovanej, že žalovaná sa žalobkyňi nemôže telefonicky dovolať. Žalobkyňa síce deklaruje vlastnú nepriaznivú finančnú situáciu a to, že očakávala finančnú podporu zo strany žalovanej, na druhej strane ale sa nedomáhala proti žalovanej plnenia zákonnej vyživovacej povinnosti podľa zákona

o rodine. Pochybnosti o skutočnej odkázanosti žalobkyne na materiálnu pomoc žalovanej posilňuje aj konanie žalobkyne, ku ktorému pristúpila v priebehu tohto konania, keď darovala svoj byt na Q. ulici

svojej vnučke, a to dokonca bez toho, že by si ponechala v tomto byte aspoň právo bývania. Svedkovia S. a Q. Q. majú informácie sprostredkované len od žalobkyne, ich svedectvá sú teda v zásade len svedectvami

„z počutia“. Svedkyňa Q. dokonca čítala zápisnicu z pojednávania súdu, ktorú jej dala žalobkyňa, čím v podstate ovplyvnila jej výpoveď. Svedkyňa Q. tvrdí, že 3 a pol roka nevidela žalovanú v dome, kde býva žalobkyňa, čo však žalovaná vysvetľuje tým, že sa do domu nevedela dostať a žalobkyňa jej nedvíha telefón (prítom aj samotná žalobkyňa potvrdila, že si vymenila zámku na byte). Svedok Q. Q. uviedol, že párkrát videl žalovanú pri bráničke, čo nie je v rozpore s tvrdením žalovanej, že sa nemohla dostať do domu žalobkyne (aj v tej súvislosti, že svedok uviedol, že bránička býva zamknutá). Súd prvej inštancie nemá pochybnosti o tom, že svedkovia žalobkyni v súčasnosti pomáhajú. Pochybnosti je možné mať o dôveryhodnosti najmä svedkyne S. Q., súc pred pojednávaním poučenej žalobkyňou, preto vypovedajúcou v jej prospech. Výpoveď svedka I. S. je nutné hodnotiť tiež s ohľadom na jeho vzťah k jednej strane sporu

(k žalovanej, ktorej je priateľom), neuviedol však žiadne podstatné okolnosti, ktoré by nevyplývali aj z iných dôkazov. Potvrdil, že vymenenú zámku po jeho návrate zo B. dali do pôvodného stavu a informovali o tom právneho zástupcu žalobkyne, aj to, že sa snažili navštíviť žalobkyňu, ale neúspešne. Žalobkyňa od nich nežiadala žiadnu pomoc, ani ich nekontaktovala, o jej zdravotný stav sa zaujímali prostredníctvom tretích osôb. Potvrdil, že pred začatím sporu zaplatili žalobkyni za lieky, vrátili za ňu dlhu u susedy a aj že jej vybavovali lekára, až po začatí sporu sa od nich žalobkyňa „odtrhla“. Žalobkyni chceli pomôcť vyriešiť finančné problémy tým, že by za finančnú náhradu súhlasila so zrušením vecného bremena, k čomu však nedošlo. Ani z výpovede svedkyne U. Q. súd nezistil natoľko závažné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o kvalifikovanom porušení dobrých mravov zo strany žalovanej. Svedkyňa potvrdila, že vzťahy medzi stranami boli dobré, a to aj po darovaní sporného bytu. Potvrdila, že žalovaná pracovala okolo dvora, maľovala, chodila po lekároch, kým nezačalo toto konanie. Spontánne uviedla, že keď sa nehnevali, žalovaná žalobkyni pomáhala. Z uvedených dôkazov súd prvej inštancie vyvodil záver, že až kým si žalobkyňa nerozmyslela darovanie sporného bytu žalovanej, bol ich vzájomný vzťah normálny, v podstate zodpovedajúci očakávaniam spoločnosti o vzťahu matky a dcéry. K zhoršeniu vzájomných vzťahov došlo až po začatí sporu medzi nimi. Rozpor vzájomného správania žalobkyne a žalovanej z dobrými mravmi sa teda súdu javí nie ako príčina tohto konania, respektíve uplatneného nároku, ale ako jeho dôsledok. Je pravda, že žalobkyňa po začatí konania vyhľadáva pomoc cudzích ľudí (svedkov Q.), to však môže byť aj účelovým správaním, keďže logicky by bolo očakávať, že pomoc bude hľadať u vlastných detí (vzťah so synmi hodnotila v podstate pozitívne). Logické by bolo rovnako očakávať, že sa bude domáhať plnenia vyživovacej povinnosti, ktorú k nej jej vlastné deti majú, tej sa však vôbec nedomáhala. Ponúkanú pomoc žalovanej v súčasnosti už výslovne odmieta, nekontaktuje ju, označuje ju pejoratívne. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala kvalifikované porušenie dobrých mravov žalovanou pred jednostranným právnym úkonom - žiadosťou o vrátenie daru, pre ktoré využila svoje právo domáhať sa vrátenia daru a zároveň aj jej konanie vo vzťahu

k žalovanej (pokus o vyprovokovanie, arogantné správanie v spornom byte, hanlivé označenia, nekontaktovanie a vyhýbanie sa pokusom o kontakt) je v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za takto zisteného skutkového stavu teda súd dospel k záveru, že neboli naplnené podmienky § 630 Občianskeho zákonníka a zároveň uplatnenie práva na vrátenie daru žalobkyňou je vzhľadom na okolnosti uvedené v predchádzajúcej vete v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP. O vrátení zaplateného preddavku na trovy dokazovania žalovanej súd rozhodol z dôvodu, že zaplatený preddavok v konaní nebol spotrebovaný, keďže si svedkovia nárok na svedočné riadnym spôsobom neuplatnili. Keďže pre konanie už preddavok potrebný nie je, súd ho vrátil žalovanej, ktorá ho zložila. O nepriznaní svedočného svedkovi Q. Q. súd prvej inštancie rozhodol podľa § 258 ods. 3 CSP. Svedok si

v zákonnej desaťdňovej lehote od podania výpovede svoj nárok na svedočné riadne nevyčísli, pričom z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov súvisiacich s jeho výsluchom nevyplýva. Preto mu súd žiadne svedočné nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, v ktorom namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že žalobkyňa sa o žalovanú, ktorá bola problematickým dieťaťom, starala a snažila sa jej vždy pomôcť. Žalovaná chodila poza školu, neučila

sa, odišla z domu aj na 3 dni, neposlúchala, nedokončila základnú školu a v šestnástich rokoch sa stala matkou. Žalobkyňa je sklamaná, že napriek tomu, že jej vždy pomohla ako mohla, žalovaná ju vykresľuje v najhoršom svetle a správa sa k nej, ako by ani nebola jej matka. Žalobkyňa sa o žalovanú starala 35 rokov, žalovaná nepracovala, bola bez príjmu. Žalovanej darovala komplet zariadený byt s tým, že sa o ňu žalovaná v starobe a chorobe postará. Žalovaná aj s rodinou chodili k žalobkyni, stravovali sa u nej, žalobkyňa žalovanej platila nákupy, dávala jej peniaze, platila na byte dlžoby. Žalovanej vždy pomohla, čakala, že keď raz bude potrebovať pomoc ona, dcéra jej tiež pomôže. Kým žalobkyňa od žalovanej nič nepotrebovala, boli rodinné vzťahy harmonické. Žalobkyňa sa žalovanej starala o dcéru, pomáhala aj s výchovou a keď mala dcéra žalovanej 3 roky, žalovaná odišla do zahraničia a žalobkyňa sa starala o vnučku sama. Žalovaná pritom nezanechala žalobkyni žiadne financie, ani na základné potreby dieťaťa. Žalobkyňa v tom čase chodila do práce, starala sa o otca, ktorý mal zdravotné problémy. Pokiaľ bola finančne zabezpečená, zamestnaná, dokázala sa postarať

o seba a pomôcť žalovanej, všetko bolo v poriadku. Problémy nastali v čase, keď žalobkyňa začala mať zdravotné problémy a bola odkázaná na pomoc žalovanej. Bola dlhodobo práceneschopná, prepustili zo zamestnania. Vznikol jej dlh voči Sociálnej poisťovni vo výške 27 eur. Žiadala žalovanú o finančnú pomoc, ale tá jej nepomohla. Z tejto sumy v exekučnom konaní vznikol dlh 350 eur, exekútor jej zablokoval účet a tri mesiace zostala bez peňazí.

V tejto ťažkej situácii jej pomohli kamarátky. Keď žalobkyňa išla na invalidný dôchodok

a jediným príjmom bola suma 140 eur mesačne, požiadala žalovanú o finančnú pomoc, pretože z danej sumy nedokázala vyžiť. Žalovaná na to nereagovala, žalobkyňa vnímala, že od toho času ju začala navštevovať zriedkavejšie. Keď opäť prišla opätovne žalovanú poprosiť o pomoc, vyhodili ju z bytu, že tam nemá čo robiť, vnuk ju nepustil dovnútra. Jediná pomoc, čo je žalovaná poskytla, bolo, že zaplatila dlh 20 eur u susedy Q. a raz jej vybrala lieky. Žalovanú žiadala o pomoc dlhšiu dobu, žalovaná ju viackrát vyhodila z bytu

a nakoniec vymenila zámok. Následne jej povedala, že ak jej nechce pomoc v núdzi, nech jej vráti byt. Poberateľom invalidného dôchodku je od roku 2012, od tej doby jej príjem 140 eur mesačne a je odkázaná na pomoc svojej dcéry. Žiadosť o vrátenie daru podala až v roku 2017, a teda má za to, že na pomoc od svojej dcéry čakala dlhú dobu. Žalobkyňa mrzí, že jej dcéra nepodala v núdzi pomocnú ruku. Tvrdenie žalovanej, že kľúče už pasuje a od 06.09.2017 sa nemenil, je len účelové. Keby sa nemenil, žalobkyni by kľúče krátko po odovzdaní pasovali. Žalovaná odovzdala kľúče od bytu žalobkyni až po zaslaní žiadosti o vrátenie daru a po podaní žaloby. Žalovaná nerešpektuje právo žalobkyne na jej doživotné užívanie bytu, vymenila na byte zámok a žalobkyni neodovzdala správny kľúč. K prevodu bytu na Q. ulici ju viedol nepriaznivý zdravotný stav, obávala sa, že sa nemusí dožiť skončenia súdneho sporu. Vzhľadom na to, že žalovaná si robila nároky aj na byt na Q. ulici, kde žalobkyňa v súčasnosti žije, dohodli sa s vnučkou A., že keď sa dožije vrátenia bytu na B. ulici, tak sa doň presťahuje a byt na Q. ulici vnučka A. predá a finančné prostriedky odovzdá žalobkyni. Skutočnosť, že žalovaná nechcela, aby žalobkyňa obývala predmetný byt, potvrdilo aj to, že ponúkla žalobkyni sumu 5 000 eur za zrušenie vecného bremena, s čím žalobkyňa nesúhlasila. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná svojím správaním hrubo porušila dobré mravy, tak ako to predpokladá § 630 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadrila tak, že bratia potvrdili, že o matku sa po prevode bytu starala, finančne jej pomáhala, zabezpečovala zdravotnú starostlivosť. Žalobkyňa previedla byt, v ktorom býva, na vnučku, ktorá s ňou neudržiavala žiaden kontakt asi 15 rokov. Poukázala na spolužitie s matkou v čase, keď bola maloletá. Do zahraničia išla pracovať, lebo matka je stále hovorila, aby išla robiť do zahraničia, na W. málo zarobí. Pracovala na turnusy, 3 týždne bola v zahraničí a týždeň bola doma. Vždy doniesla peniaze, kávu, čokolády a podobne. Nie je pravdou, že by nemala záujem pracovať alebo že by neposkytovala financie na opatrovanie dcéry, sú to klamstvá. Všetky výdavky spojené s návštevou škôlky, oblečenie dcéry a podobne finančne kryla ona. Vždy matke nechala finančnú hotovosť na výdavky, pred odchodom do zahraničia jej nakúpila potraviny. Matku vozili po vyšetreniach aj mimo V. na vlastné náklady. Matka si požičiavala peniaze z nebankoviek, čo musela uhrádzať, aby nemala problémy, platila jej aj za lieky. Matka prišla do bytu, ktorý je predmetom sporu, po začatí tohto konania, bol tam jej syn, ktorý mal 14 rokov. Vzhľadom na jej neprístojné správanie volal, aby prišla domov. Keď prišla domov, zistila, že matka je rozvalená na gauči, fajčí, nebrala ohľad na to, že tam je dieťa. Je nezmysel, že by ju vnuk vyhodil z bytu. Poukázala na to, že má partnera, s ktorým má tohto syna. Spoločne sa starali o dcéru P.. Dcére opatrujú 2 maloleté deti. Trvala na tom, že matke poskytla sporák. Neraz sa stalo, že brat K. jej dal peniaze, pred žalovanou to matka zatajila a pýtala si aj od nej. Skutočnosť, že by sa matka do bytu nemohla dostať, bola vyvrátená na pojednávaní. Vzťahy

do roku 2017, kým sa vec nezačala riešiť súdnou cestou, boli dobré. Rozsudok považovala za vecne správny a žiadala, aby ho odvolací súd potvrdil.

7. Žalobkyňa ďalej písomne uviedla, že trvá na svojich argumentov uvádzaných v odvolaní. Opätovne poukázala na správanie žalovanej v čase, keď bola maloletá. Pokiaľ ide o prácu v zahraničí, žalovaná nechodila na turnusy, bola približne 3 mesiace vkuse v zahraničí. Po celú dobu sa starala o dcéru žalovanej. Pokiaľ žalovaná prišla zo zahraničia, doniesla financie, škôlku a nejaký nákup zaplatila, čo je úplne normálne. Keď prestala do zahraničia chodiť, zasa bola odkázaná na žalobkyňu. Žalovanej občasnú pomocnú prácu finančne nestačili ani na živobytie žalovanej, preto sa jej žalobkyňa o dcéru starala. Žalovaná nepredložila žiadne dôkazy o tom, že by za žalobkyňu platila úvery u nebankových inštitúcií, toto tvrdenie je nepravdivé. Poprela tvrdenia žalovanej ohľadne incidentu, keď ju vnuk nechcel pustiť do bytu. V byte nefajčila, čo potvrdila aj vnučka P.. Žalovaná poštvala vnučku proti nej. Sporák jej priniesla, ale už používaný, ona nemala možnosť na to reagovať. Je pravdou, že si od žalovanej pýtala peniaze, ale žalovaná jej tieto nikdy neposkytla. Pokiaľ ju žalovaná považuje za macochu, nie je zrejme prečo vlastné deti nechala v opatere žalobkyne. Žalobkyňa má 3 deti, v domnienke, že sa dcéra o matku na starobu postará, jej darovala byt. Aj keď sa jednalo len o ústnu dohodu, svedčí to o nemorálnosti konania žalobkyne. Poukázala na závery odvolacieho súdu, podľa ktorého žalovaná nerešpektovala právo žalobkyne na doživotné užívanie bytu a opakovane odovzdala žalobkyne nesprávne kľúče, čím jej zamedzila prístup do bytu a jeho užívanie. Správanie žalovanej nezodpovedá z hľadiska etického, morálneho všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu dcéry matke. Súd mal v konaní za preukázané, že správanie voči žalobkyne je opakované, pretrvávajúce, trvalého charakteru a spôsobilo, že žalobkyňa vyhľadala pomoc u cudzích ľudí. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že boli naplnené predpoklady pre aplikáciu § 630 Občianskeho zákonníka.

8. Žalovaná sa ďalej písomne vyjadrila tak, že s priateľom žije už 21 rokov, tento má odpracovaných 25 rokov. Zotrvala na skutočnostiach uvádzaných v predchádzajúcich podaniach. Má záujem sa so žalobkyňou kontaktovať, ale ona ju ani neodzdraví, nemá záujem obnoviť komunikáciu, čo uviedla aj na súde. Opätovne žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

10. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobkyne nariaďovať pojednávanie.

11. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Odvolací súd je v zásade viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 379 písm. c/ CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Žalobkyňa uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

17. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom

postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

19. V rozhodovanej veci odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany, skonštatoval, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191

ods. 1 CSP a v napadnutom rozsudku sa riadne vysporiadal so skutkovou i právnou argumentáciou strán vznesenou v prvoinštančnom konaní. Súd prvej inštancie vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo vlna, z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti

a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP.

20. Súd prvej inštancie ďalej použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav aj správne aplikoval, čo znamená, že z podriadenia skutkového stavu pod právnou normu vyvodil správne závery o právach povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo vyrovnal.

21. Odvolací súd sa v zmysle vyššie uvedeného v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na toto poukazuje.

22. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

23. Súd prvej inštancie správne právny vzťah strán podradil ust. § 630 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že k zániku darovacieho vzťahu v takom prípade dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním voči darcovi alebo voči členom jeho rodiny. Hrubým porušením dobrých mravov sa pritom rozumie ich porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, publikované pod R 88/1998).

24. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne zohľadnil i príbuzenský vzťah medzi stranami sporu (matka - dcéra) a prihliadol i na zákonnú povinnosť detí postarať sa v čase núdze o svojich rodičov. V tomto kontexte možno prisvedčiť jeho záveru, vyvodenému z dokazovania, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanou vo všeobecnosti nezodpovedajú vzťahom, aké očakáva spoločnosť medzi matkou a dcérou a touto optikou je potrebné sa pozeráť aj na dôvodnosť žalobou uplatneného nároku. Odvolací súd k tomuto dodáva, že súdna prax sa zjednotila na tom (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/78/2008), že negatívne správanie sa obdarovaného k darcovi alebo k jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi, sa musí prejavovať objektívne. Zachovanie dobrých vzťahov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Nemožno považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním takéto správanie vyvoláva. V takom prípade len všeobecne možno konštatovať, že ide o ich spôsob komunikácie. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba vychádzať

z princípu vzájomnosti, čo znamená, že treba brať do úvahy správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny.

25. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanej darovala predmetný byt s podmienkou, že táto sa o ňu bude starať a zabezpečí jej potrebnú pomoc v chorobe alebo v starobe. Taktiež nebolo sporné to, že prinajmenšom od začatia tohto súdneho konania sa tomu tak nedeje. Rozhodujúce však bolo, či k neposkytovaniu potrebnej pomoci dochádzalo v minulosti, do dňa uplatnenia nároku na vrátenie daru, teda do 15.08.2017. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa nepoprela skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že pred začatím tohto súdneho konania žalovaná žalobkyni pomáhala, či už formou poskytnutia vecí: kúpila jej napríklad vysávač, sporák (čo pripúšťa napokon i v samotnom odvolaní) a iné veci, alebo formou osobnej pomoci: zbúranie šopy, natieranie plotu a podobne. Naposledy 02.05.2017 žalovaná s priateľom opílovali konáre na strome žalobkyne. Skutočnosť, že žalovaná sa o žalobkyňou v minulosti aspoň v minimálnom rozsahu starala, potvrdili aj svedkovia, ktorých výsluch vykonal súd prvej inštancie : syn žalobkyne K. V., dcéra žalovanej P. G. a priateľ žalobkyne I. S., ale i svedkyňa Q., ktorá so stranami nie je v príbuzenskom vzťahu. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti dostatočným spôsobom vysporiadal aj s otázkou vyhodnotenia vierohodnosti jednotlivých svedkov (body 69-70 napadnutého rozsudku). Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že k zhoršeniu vzájomných vzťahov strán došlo zásadným spôsobom až po uplatnení nároku na vrátenie daru zo strany žalobkyne, keď žalobkyňa po začatí konania vyhľadáva pomoc cudzích ľudí a pomoc žalovanej výslovne odmieta. I svedok A. V., ktorý sa so žalovanou sa 8 - 10 rokov nestýka a informácie o veci mal len od matky -žalobkyne, taktiež potvrdil, že k zlomu vo vzťahoch medzi žalobkyňou a žalovanou došlo asi pred rokom (t.j. v roku 2017). Pochybnosti o odkázanosti žalobkyne na materiálnu pomoc od žalovanej vzbudzuje konanie žalobkyne, ktorá v priebehu súdneho konania darovala svoj ďalší byt svojej vnučke bez toho, aby si ponechala v byte aspoň právo bývania. Argumentácia žalobkyne v odvolaní, že tak urobila z dôvodu, aby sa k bytu (pozn. - zrejme po jej prípadnej smrti) nedostala žalovaná, neobstojí, pretože (i pre prípad smrti) právny poriadok pozná iné spôsoby dispozície s majetkom osoby, ktoré túto osobu nevystavujú riziku, že príde o svoje jediné obydlie alebo o prípadný zdroj peňažných prostriedkov ešte za svojho života.

26. Ďalej sa súd prvej inštancie správne zaoberal skutočnosťou, ktorá vyplynula z dokazovania, že žalobkyňa v istom období zamedzila žalovanej užívanie sporného bytu, a to napriek tomu, že žalobkyňa je oprávnená predmetný byt doživotne užívať. V konaní nebolo sporné, že na byte vymenila zámku a žalobkyni správny kľúč neodovzdala. Takéto konanie žalovanej súd prvej inštancie v zhode s názorom odvolacieho súdu vyjadrenom zrušujúcim uznesení č.k. 16Co/43/2018 zo dňa 23.12.2019 jednoznačne a nepochybné v rozpore s dobrými mravmi. Predmetom následného skúmania súdu prvej inštancie bolo, či ide o rozpor s dobrými mravmi, ktorý možno v zmysle judikatúry a právnej teórie považovať za „hrubý“. Je pravdou, že žalobkyňa sa prvýkrát domáhala proti žalovanej vstupu do bytu výzvou zo dňa 08.05.2017. Žalovaná nepoprela, že kľúč od bytu, ktorý žalobkyni odovzdala, nebol funkčný, a to až do 06.09.2017. Súd prvej inštancie reálnym porovnaním kľúčov obidvoch strán na pojednávaní dňa 25.11.2020 (bez predchádzajúceho upozornenia strán) zistil, že ide o identické kľúče. Z konania teda vyplynulo, že od 08.05.2017 do 06.09.2017 žalovaná preukázateľne bránila žalobkyni vo vstupe do sporného bytu, ktorý žalobkyňa mala právo užívať. Súd prvej inštancie však zároveň správne poznamenal, že právo žalobkyne na užívanie sporného bytu nezahŕňa právo na jeho užívanie bez prítomnosti iných osôb, keďže žalobkyňa výslovne uviedla, že za vyhadzovanie z bytu považovala to, že jej priateľ žalovanej povedal, že tam nemá čo robiť a prekážalo jej, že jej tam „dýchali na krk“. V konaní bolo výpoveďami svedkov S. a G. zistené, že žalobkyňa počas svojho pobytu v spornom byte fajčila, hoci v ňom bolo maloleté dieťa. V konaní ďalej nebolo zistené, že by sa od 06.09.2017 sa žalobkyňa užívania predmetného bytu domáhala, tento v súčasnosti užíva syn žalobkyne K. V.. Súd prvej inštancie správne prihliadol aj na to, že žalobkyňa sama uviedla, že sa išla dať do sporného bytu napadnúť žalovanou, aby vyhrala spor, ktoré správanie možno taktiež charakterizovať ako nevhodné, v rozpore s dobrými mravmi.

27. Z uvedeného vyplýva, že i keď medzi stranami sporu sú v súčasnosti preukázateľne zlé vzťahy a matka s dcérou nedokážu spolu komunikovať bez vzájomných konfliktov, výhrady žalobkyne predložené

v prvoinštančnom i odvolacom konaní, že len a výlučne zo strany žalovanej v rozhodnom období dochádzalo k sústavnému, pretrvávajúcemu a dlhodobému porušovaniu dobrých mravov hrubým spôsobom, zostali len v rovine subjektívnych tvrdení a v konaní neboli preukázané. Naopak, z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie (najmä výpovede svedkov) vyplýva, že k zhoršeniu vzájomných vzťahov došlo až v súvislosti s konaním žalobkyne, ktorá si začala nárokovať vrátenie bytu, zhruba od roku 2017, a teda ide o následok uplatnenia nároku žalobkyňou, nie jeho príčinu, ako správne poznamenal súd prvej inštancie.

28. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa nepreukázala kvalifikované porušenie dobrých mravov žalovanou pred jednostranným právnym úkonom - žiadosťou o vrátenie daru, pre ktoré využila svoje právo domáhať sa vrátenia daru a zároveň aj jej konanie vo vzťahu k žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi, a teda neboli naplnené podmienky § 630 Občianskeho zákonníka pre uplatnenie práva na vrátenie daru žalobkyňou, niet čo vytknúť. Keďže žalovaná - obdarovaná sa nedopustila voči žalobkyňi - daryni protiprávneho konania v rozpore s dobrými mravmi takej intenzity, ktoré by bolo právne relevantným dôvodom pre vydanie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, doručením výzvy na vrátenie daru zo dňa 15.08.2017 žalovanej nedošlo momentom doručenia ex nunc k zrušeniu darovacej zmluvy a k obnoveniu vlastníckeho práva daryni k nehnuteľnosti.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nároku na ich náhradu v rozsahu 100 %.

32. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

(§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).